

משכית הודסמן – טקס ראשון

בת 38 מערד. החלה את לימודיה באוניברסיטה הפתוחה ללא תעודת בגרות, וסיימה תואר ראשון במדעי הרוח בהצטיינות. היא התקבלה ללימודי תואר שני במדעי הרוח באוניברסיטת בן-גוריון, ולתכנית המנהיגות של "מרכז מנדל למנהיגות בנגב".

נשיאות נכבדה, נכבדי ומכובדי, בוגרים יקרים, בני משפחה של הבוגרים, אני גאה, ובעיקר מתרגשת, לשאת דברים בשם הבוגרים. האוניברסיטה הפתוחה היא ציון דרך עבורי וציר זמן. היא קו האפס המציין את לפני הספירה ואחרי הספירה שלי. שנתי לפני הספירה שלי היו כחושות, קשות ומשמימות. הייתי נערה שמחפשת דרך, משמעות וריגושים, הלימודים היו בבחינת מצרך זניח. נישאתי בעודי עולת ימים, ילדתי ונפרדתי. חיי היו קשים, בלשון המעטה.

הגורל המתעתע זימן לפתחו של הבור השחור שנפער בחיי את אילן אישי, אהובי, ולימים אבי ילדי. הוא הושיט לעברי כף יד רחבה ולב פתוח ואוהב. אילן, כבוגר האוניברסיטה הפתוחה, זיהה מיד את היכולות הגלומות בי, ודחף אותי אל עבר מחוזות העשייה והיצירה. הייתי אז אמה צעירה במשרה מלאה המטופלת בזאטוט. ביחד חיפשנו את הנוכח שיוציא אותי מאפלה לאור גדול. העובדה שישנו מוסד אקדמי שמקבל אותך בתנאי סף שאינם תנאי השיא של חיך הייתה עבורי אז קבלה מחדש לחברה.

נרשמתי לקורס הראשון בהיסטוריה של עם ישראל, והכל היה חדש עבורי: את המנחה שלי פגשתי דרך מסך המחשב, העבודות היו ממ"נים, ואת הספרים קיבלתי בדואר בחבילה מדיפת ריח חדש, מרגש, וכרוכה בחבל לבן. המבחן הראשון הניב ציון גבוה, וכך גם זה שאחריו, ועם הצלחות נבנה גם הביטחון העצמי שלי – התחלתי להאמין ביכולת שלי לעצב את חיי. האוניברסיטה הציעה לי אפיק מעבר – לעבור, על סמך ציוני, לאוניברסיטת בן-גוריון, אך בחרתי להישאר במסלול הפתוח, שאיפשר לי להמשיך לעבוד.

בעבודה, ב"תוכנית קרב למעורבות בחינוך", שאני עובדת בה עד היום, התחלתי שני פרויקטים המתנהלים במסגרת הקהילה. הראשון הוא "בישול בראי הדורות", שבו הפגשתי ילדים וקשישים בקהילה. הילדים ריכזו את בדידותם של הקשישים, והנעימו את זמנם ברצונם העז לשמוע, להתבונן, להקשיב ולעשות. הם רשמו מפייהם מתכונים וסיפורי חיים, שלוקטו בספר אשר הפקנו בסיומו של הפרויקט. בפרויקט

השני, "בישול בלבבות", הפגשתי אוכלוסייה עם צרכים מיוחדים וילדים באמצעות בישול.

קורס רדף קורס, טיפסתי בשלבי ההיררכיה בעבודה, והגעתי לתפקיד ניהולי. במרוץ המטורף הזה של החיים החלטתי לקחת פסק זמן, ולפתוח עסק קטן שבו הבאתי לידי ביטוי את יכולותי הקולניריות בתחום הקונדיטוריה. אלו היו שלוש שנים "מתוקות" שלא הצדיקו את עצמן מבחינה כלכלית. סגרתי עוד פרק בחיי, והסתערתי שוב על הלימודים, ובמקביל כבר התחלתי ללמוד כסטודנטית שלא מן המניין לתואר שני באוניברסיטת בן-גוריון בנגב.

על אף העומס בעבודה, בלימודים ובבית, הגשתי מועמדות לתוכנית המנהיגות ב"מכון מנדל למנהיגות בנגב", והתקבלתי. נפגשתי עם מתקני עולם, וראיתי שינויים חברתיים בישראל שביצעו מנהיגים מקומיים. חזרתי שוב, הפעם כחוקרת, כדי לבחון את נושא הבישול הטיפולי, והמיזם שאני מקדמת כיום הוא מרכז לטיפול בבישול, "בו נבשל", אשר יוקם בבאר שבע ויהיה מיועד לנוער רחוב ולקשישים. כדי להנכיח את העשייה בתחום זה אני מתנדבת כבר חצי שנה ב"בראשית", קורת גג לנוער בסיכון שהיא מסגרת בתוך כפר "העוגן הקהילתי" בבאר שבע. ל"בראשית" מגיעים נערים ללא עורף משפחתי, בתקופת חירום קשה בחייהם: נערות ונערים השקועים בעולם הזנות והסמים, הסובלים מהפרעות אכילה ומהריונות לא רצויים, ובורחים מהבית.

אני מגיעה פעם בשבוע, ל-4-5 שעות, ומיישמת עם הנערים את הרעיון של בישול חינוכי-טיפולי: הנער לומד שהוא יכול, ההצלחה היא מוחשית, פתאום הוא לא רק מוזן, אלא גם מזין – ויש בכך כוח עצום. העיסוק בבישול מקביל לתהליכים פנימיים, ישנו עיסוק בחושים, במרקמים. אוכל הוא בית ותרבות, והנערים רוכשים עוגני הצלחה באמצעות הפעילות. כאשר נער רחוב לש בצק שמרים הוא מכניס לתוכו כעסים וכוח, אלימות ופחדים, והבצק בכל זאת תופח וממשיך במסלולו, ואפילו מצליח בסוף להפוך לחמנייה שכל הנערים והצוות אוכלים ממנה – וההעצמה משמעותית מאוד. אני, שהייתי במקומות בהם נמצאים הנערים הללו, יכולה להיות אתם גם ברמה התודעתית. בשנה הבאה אני יוצאת ללימודי טיפול בבישול באוניברסיטה העברית בירושלים, ובמקביל אני פותחת השתלמות במכללת קיי למורים לחינוך מיוחד בבישול חינוכי-טיפולי.

באוניברסיטת בן-גוריון בנגב אני לומדת זו השנה השנייה במסלול המחקרי, המאפשר לי ללמוד אחר כך לדוקטורט. בעבודת התזה שלי בחרתי להרחיב את הסמינריון שהגשתי באוניברסיטה הפתוחה, אשר עוסק במזכרות וזיכרון ובהשפעתם על עולה הרגל. מזכרת היא משהו שאתה משאיר אחרך, מביא עמך מטיול רחוק במחוזות קסומים; אתה מאפשר לאחרים לחוות עמך את המקומות שהיית בהם, המזכרת היא זיכרון חומרי ומעין כרטיס כניסה לעולמו של אחר. אני מקווה שבסיפור שלי השארתי לכם מזכרת.

אני מבקשת להודות לצוות האוניברסיטה הפתוחה על האמון באדם ועל האמונה בדרך, למשפחות של כולנו ולמשפחה האישית שלי: להורי, לבעלי היקר שמאמין בי כל כך, לילדי – ארבל, מתת ותבור. ולכם, בוגרים יקרים – עשינו זאת!

מיכאל מיכלשווילי – טקס שני

מיכאל התחיל את לימודיו באוניברסיטה הפתוחה בגיל 14, כשלמד בכיתת המחוננים בחטיבת הביניים, וכעת הוא מקבל תואר במדעי הטבע בהדגשת כימיה. היום הוא קצין בחיל האוויר.

נשיאות נכבדה, חברי הסגל של האוניברסיטה הפתוחה, משפחות יקרות וחברי הבוגרים, מאז ומתמיד הייתי נער סקרן. תמיד רציתי ללמוד עוד, לחשוב. מגיל צעיר אני משתתף בתוכניות העשרה. בחטיבת הביניים ובתיכון למדתי בכיתת מחוננים. ובכל זאת, דבר לא הכין אותי לחוויה האקדמית באוניברסיטה. קורס הפתיחה, "עולם הכימיה", שלמדתי בגיל 14, פתח צוהר לעולם שלם שרק חיכה שאצלול לתוכו. הלימודים במקביל לבית הספר התיכון פתחו בפני המון הזדמנויות שלא היו מתאפשרות ללא התואר. ייצגתי את מדינת ישראל שלוש פעמים ברציפות באולימפיאדת הכימיה הבינלאומית, ואף זכיתי פעמיים במדליות ארד. טעמתי מעולם המחקר במכון ויצמן בתוכנית "מנחים עמיתים", שמטרתה לאפשר לבני נוער נבחרים לבצע פרויקט בהנחייתו של חוקר מהאקדמיה. בשנה לאחר מכן חזרתי למכון ויצמן כסטודנט מצטיין לכימיה בפרויקט "חוקרי ויצמן צעירים".

בנוסף לפן האקדמי, הלימודים באוניברסיטה נתנו לי את הזכות להשתתף בפרויקט פר"ח. חוויית החניכה העניקה לי סיפוק רב, ובזכותה הבנתי כי בתור סטודנט אני יותר ממכונת למידה, יש לי מחויבות לסביבה בה אני חי. המשכתי בפרויקט שנתיים לאחר החניכה כמדריך במרכז קהילתי בעיר מגורי, רמלה. בשנה בה דחיתי את הגיוס לצה"ל על מנת להשלים את לימודי לקחתי את עניין ההדרכה וההוראה צעד אחד קדימה, ולימדתי שנה שלמה כמורה למדעים בחטיבת ביניים.

כיום אני קצין בשירות חובה, משרת בתפקיד הנדסי בחיל האוויר במסגרת תוכנית אקדמיזציה, בה משרתים בני נוער שלמדו לתואר

ראשון במהלך בית הספר התיכון בתפקיד בעל זיקה למקצוע הנלמד בצבא. הסיפור שלי הוא ייחודי, אך מייצג.

בוגרי האוניברסיטה הפתוחה הם להקה של עופות מוזרים. הסיבה לכך היא שלמדנו במוסד חריג בנוף האקדמי, מוסד המקבל כל אדם המעוניין לרכוש השכלה ללא תנאים מקדימים, ומקיים שוויון הזדמנויות חינוכי. חובת ההוכחה חלה על הסטודנט במהלך לימודיו, ולא כתנאי מקדים. חברי היושבים בקהל, אתם את שלכם הוכחתם.

עם זאת, לסיים את הלימודים לתואר זו כבר אופרה אחרת לגמרי. דרושים כאן יותר מהטכניקה לפתור משוואות או יכולת לשון פרקים מספר. הלימודים באוניברסיטה מחייבים אותנו לפתח משמעות עצמית ויכולת התמדה. אין מסגרת שמכתיבה לנו את מהלך לימודינו. כאן אנו לוקחים אחריות לגורלנו. דברים אינם קורים מכוח האינרציה. אם לא תעשה, זה פשוט לא יקרה. אני מרגיש שאני מדבר בשם כולם כשאני אומר, שהדבר המשמעותי ביותר שלמדנו כאן הוא לדעת איך ללמוד.

במעמד זה ברצוני להודות בשמי ובשם הסטודנטים לכל מי שסייע לנו להגיע למעמד זה. תודה רבה למרצים ולסגל ההוראה על חוויית לימוד משמעותית ומפרה. תודה לאנשי המנהלה על המעטפת הנוחה, המאפשרת התרכזות והשקעת מאמציו בלימודים. אני מעוניין להודות באופן אישי לקרן אושר ברנד שסייעה לי רבות במימון לימודי לתואר, ולכל האנשים היקרים התורמים ממיטב כספם לפיתוח החינוך וההשכלה בארצנו. תודה למשפחותינו וליקירינו, על כל התמיכה והאמונה בנו. תודה לך, אמא, על שנאלצת לסבול לילות בהם לא כבה האור בבית בשל לימודי.

לסיום, ברשותכם, מילה בנוגע לכימיה. כימיה, לדעת רבים, היא מדע העוסק בחומר: קח מרכיב א', קח מרכיב ב', ערבב, והנה לך תוצר. אמת בדבר. אך מה שרבים שוכחים הוא, שעיקר העיסוק בכימיה, עולם התוכן בו התמקד עיקר לימודי, הוא התהליך. דומה הדבר ללימודים באוניברסיטה הפתוחה. אין אנו מתגאים בתעודה שנתלה מחר במשרד, בחדר השינה או בבוידעם. אנו מתגאים במסע הארוך שהתחלנו ביום בו דרכה כף רגלנו לראשונה במרכז הלימודים, או הקישו אצבעותינו על הקישור לאתר הקורס.

חברים יקרים, אל לנו לחשוב שהיום התגובה הסתיימה, שניתן לנוח על זרי הדפנה. תעודת הבוגר איננה התוצר. זהו רק השלב הראשון מבין רבים בתהליך גדול הרבה יותר.

ברכותי לבוגרים, ואיחולים להצלחה רבה בהמשך הדרך.

מיכל בן דוד – טקס שלישי

מיכל בן דוד, מרכזת הוראה באו"פ, החלה ללמוד כאשר שירתה בצבא הקבע, וסיימה תואר ראשון בהנדסת תעשייה וניהול ותואר שני במינהל עסקים.

שמי מיכל בן דוד, גדלתי באשדוד, היום אני גרה ברמת השרון, נשואה לעמי, ואמא של עלמה ואלון. בשנת 2009 סיימתי בהצטיינות את המסלול להנדסת תעשייה וניהול באוניברסיטה הפתוחה. הייתי בין הבוגרים הראשונים של המסלול, והיום אני מוסמכת, בעלת תואר שני במינהל עסקים.

אני עובדת באוניברסיטה הפתוחה, באקדמיה, כמרכזת הוראה בקורס חקר עבודה במסלול תעשייה וניהול, וכמו כן אני מנחה במספר קורסים במסלול ויועצת לסטודנטים. בנוסף, אני שותפה בפרויקט כתיבת נהלים במטה האוניברסיטה.

אני עומדת מעל בימה זו, נרגשת מאוד מהמעמד, ורוצה לספר לכם על הדרך שלי באוניברסיטה הפתוחה. ההתחלה הייתה מקרית, הכוונה הייתה שזה יהיה זמני, אך זה הפך לדרך חיים, לדרך קבע. התחלתי את דרכי באוניברסיטה בשנת 2004 מתוך ידיעה מוחלטת שהלימודים באוניברסיטה הפתוחה הם פרק זמני בלבד, שנועד למלא את הזמן הפנוי שנותר לי במהלך שירות הקבע, כשעברתי משירות בבסיס סגור כמפקדת פלוגת טירונים לתפקיד מפקדת יחידה במטה זרוע היבשה.

כתלמידה מצטיינת בתיכון רציתי ותיכננתי ללמוד באוניברסיטה רגילה. אך החלטה קטנה זו, ללמוד באוניברסיטה הפתוחה, שנולדה במשרדו של מפקדי כשזה החליט שעלי לצאת ללימודים ולא לבזבז זמן יקר, הפכה לאבן דרך משמעותית בחיי. עם תמיכה ממשפחתי, נרשמתי לשני קורסים, ובמהרה הבנתי שמודל הלימודים באוניברסיטה הפתוחה הוא המתאים ביותר לי ולאורח חיי. הצטרפתי למסלול להנדסת תעשייה וניהול, שהיה אז בתחילת דרכו, ויצאתי לדרך אינטנסיבית של חמש שנים כשפני לתואר הנכסף. כל זאת, במקביל לקריירה צבאית בתפקידים פיקודיים.

היכולת לנהל חיים מורכבים במקביל ללימודים קסמה לי מאוד, המסגרת הגמישה איפשרה לי לקבוע את קצב הלימודים ואת הרצף. הנוחות הכרוכה בכך שניתן ללמוד בכל שעה ומכל מקום בארץ תרמה

להצלחתי המרובה. הלמידה ליוותה אותי בכל מקום אליו הגעתי, גם לשי"ג ביישוב בבקעה במהלך הגנת יישובים, שם ניצלתי את הזמן הפנוי על רקע הנוף המדהים לתירגול בחדו"א לקראת בחינה.

הקורסים שלקחתי השפיעו גם על סביבתי, ולא אחת שמעתי בחצי הלצה וחצי קנטרנות מקציני היחידה עליה פיקדתי, שביחידה מתרחשים שינויים תקופתיים ברוח הקורסים שאני לומדת באוניברסיטה. ובאמת, כך היה בכל קורס: השתדלתי להביא ממה שלמדתי אל יחידתי, הם היו קבוצת האימון שלי כמעט עד סוף התואר. עם סיום התואר הראשון בהצטיינות, לאחר הפסקה משך סמסטר אחד, נרשמתי ללימודי תואר שני במינהל עסקים.

הבחירה באוניברסיטה הפתוחה הייתה המהלך הכי טבעי עבורי. במהלך הלימודים ילדתי את שני ילדי, ולקריירה האישית כמהנדסת הצטרפה גם קריירת האימהות. הפעם היה פרויקט הלימודים מורכב יותר, שעות הלימודים היו פחות סטנדרטיות, והלמידה הפכה לזוגית, תחילה עם בתי על הידיים, ובהמשך הצטרף גם בני, ששמע את שיעורי אופק עוד מהבטן. הודות לגמישות ולטכנולוגיה המתקדמת, הלימודים התנהלו בהצלחה רבה ובהנאה מרובה. במהלך לימודי שיקלתי והשבחתי את ארגז כלים שברשותי בתחום המקצועי ובתחום האיש.

הכלים החשובים ביותר שקיבלתי באוניברסיטה הפתוחה אינם קשורים לתחום האקדמי בלבד, אלא דווקא לכישורי החיים – המשמעת העצמית, הנשיאה באחריות אישית לתהליך הלימודים, ניהול הזמן המיטבי, ההבנה שהכל מצוי בידי ואני זאת שקובעת את הדרך, וכמובן – אחריות לתוצאה. כל אלו ועוד תרמו רבות לעיצוב דמותי ואישיותי.

את התואר השני למדתי ביחד עם אחותי, אושרית אלימלך, ואנחנו נעלה היום ביחד לקבל את התואר. זוהי גאוה ענקית להורי, שהמסר שלהם מאז ומתמיד היה: "אם אתם רוצים להצליח בחיים, לכו ללמוד". עוד כשהיינו ילדים קטנים, הם תמיד דיברו על האקדמיה כערך עליון, למרות ששניהם לא ביקרו בה מעולם. היום יש להם בבית ארבעה ילדים עם שישה תארים, והיד עוד נטויה. עם הזמן גם בעלי הצטרף לחבורה הלומדת, והיום הוא סטודנט לתואר ראשון באו"פ במסלול לחשבונאות. לקראת אמצע התואר השני, כשהגיעה ההצעה ללמד במסלול של הנדסת תעשייה וניהול, ההתרגשות הייתה בשיאה. יכולת ההזדהות שלי עם הסטודנטים וההערכה הרבה שלי לאנשי האקדמיה העניקו לי מוטיבציה רבה, ואני גאה ושמחה להיות חלק מסגל האוניברסיטה הפתוחה. המסלול שעברתי בעשר השנים האחרונות השפיע עלי מאוד, עיצב וגיבש את דמותי ואת הדרך בה אני צועדת היום.

בוגרים יקרים, אני רוצה לברך אתכם ולטפוח לכם על השכם. קיבלתם החלטה נבונה כשהחלטתם ללמוד, ועשיתם זאת – ובגדול. מכאן והלאה תוכלו להגשים את כל שאיפותיכם.

לסיום, תודה ענקית למשפחתי התומכת, לבן זוגי וילידי, ובעיקר להורי – יפה ואבי רוקח, שהעניקו לי את המצפן להצלחה. תודה.